

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9391/2025
17.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Владиславе Милићевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „СЛОГА“ АД за пољопривредну производњу Каћ, чији је пуномоћник Миодраг Ракић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Пеђа Добрковић, адвокат из ..., ради исплате стеченог без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3213/24 од 19.03.2025. године, у седници одржаној дана 17.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3213/24 од 19.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 384/23 од 25.06.2024. године, у ставу првом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати 7.294.063,30 динара са законском затезном каматом почев од 14.06.2023. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 341.540,00 динара. У ставу другом изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилац на досуђени износ тражио законску затезну камату од 08.09.2020. до 14.06.2023. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3213/24 од 19.03.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложио је да Врховни суд преиначи нижестепене пресуде и одбије тужбени захтев у целости.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11..10/23 – др. закон) Врховни суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Наводи којима ревидент указује на то да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног

поступка из чл. 374. став 1. у вези чл. 396. став 1. ЗПП јер је пропустио да цени жалбене наводе, нису разлог за изјављивање ревизије. Садржина другостепене одлуке, којом се одбија жалба, прописана је у члану 396. ст. 2. Закона о парничном поступку, па у том погледу другостепени суд није у обавези да детаљно образлаже своју одлуку уколико прихвата чињенично стање утврђено пред првостепеним судом, као и примену материјалног права. Суштински ревидент указује на погрешну примену чл. 8. Закона о парничном поступку који се тиче оцене доказа од стране првостепеног суда, што не може бити разлог за изјављивање ревизије. Такође, ревидент указује на битну повреду одредаба члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Међутим, наведена битна повреда одредаба парничног поступка није разлог за изјављивање ревизије, будући да се ревизија у смислу члана 407. став 1. тачка 2) ЗПП може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом једино из члана 374. став 2. тач. 6), 8), 10) и 11) наведеног закона.

Према утврђеном чињеничном стању, Одлуком тужиоца од 28.11.2019. године је тужени разрешен функције генералног директора тужиоца, а именован ББ за генералног директора на мандат од 4 године. Након тога, Одлуком тужиоца од 20.01.2020. године, ББ је разрешен функције генералног директора, а ВВ именован за генералног директора, са мандатом од 4 године. Одлуком од истог дана ББ је разрешен и функције извршног директора и члана Извршног одбора тужиоца и на ту функцију је такође именован ВВ. Решењем АПР БД 8728/2020 од 06.02.2020. године уписана је забележба спора за побијање наведених одлука Надзорног одбора овде тужиоца и тај поступак се води пред Привредним судом у Новом Саду под бројем П 107/2020.

Привредни суд у Новом Саду је 11.03.2020. године, у предмету П 226/20, донео решење коим је одредио привремену меру, којом је постављена принудна управа у друштву „Слога“ а.д. Каћ и одређено да ће послове принудног управника, односно послове заступања и доношења свих одлука из надлежности скупштине и законског заступника, обављати лиценцирани стечајни управник агроекономске струке, ГГ.

Дана 04.03.2020. године између тужиоца, као послодавца, кога је заступао генерални директор ВВ и туженог, као запосленог, закључен је Споразум о престанку радног односа, којим су се споразумели да запосленом престане радни однос са даном 04.03.2020. године, а тачком 6. споразума послодавац се обавезао да запосленом исплати отпремнину у нето износу од 6.000.000,00 динара у року од три дана од дана закључења споразума. Дана 05.03.2020. године закључен је Споразум о намирењу дуга, као извршна исправа, између АА, као повериоца и „Слога“ а.д. за пољопривредну производњу Каћ, кога је заступао генерални директор ВВ, као дужника. Споразумом су уговорне стране констатовале да је поверилац обављао послове генералног директора код дужника, да је надзорни одбор дужника донео Одлуку од 05.11.2015. године којом се усваја захтев АА, те му се утврђује право на отпремнину у случају престанка радног односа без његове кривице у висини од 6 просечних зарада исплаћених за последња три месеца која претходе месецу у којем се ислађује отпремнина, за сваку навршену годину рада у „Слога“ а.д. Каћ, као и право на једнократну новчану накнаду у наведеном износу у случају премештаја са послова генералног директора на друге послове или упућивање код другог послодавца, да је надзорни одбор 28.11.2019. године донео Одлуку којом се поверилац разрешава функције генералног директора дужника, да је Анексом уговора о раду од 24.02.2020. године поверилац распоређен на послове Координатора за комерцијалне послове, да просечна плата за последња три месеца, која претходе месецу у којем је поверилац разрешен износи 171.700,00 динара, у складу са потврдом дужника од 02.12.2019. године, да је на дан разрешења поверилац навршио 9 година рада код дужника, те да се утврђује износ новчане накнаде због разрешења повериоца са функције генералног директора дужника и премештаја на

друге послове, као и динамика исплате накнаде. Споразумом се дужник обавезао да повериоцу исплати накнаду у укупном износу од 9.271.800,00 динара у четири једнаке рате од по 2.317.950,00 динара, и то: прву рату у року од 3 дана од дана закључења овог споразума, другу најкасније до 15.05.2020. године, трећу најкасније до 15.07.2020. године и четврту најкасније до 15.09.2020. године, а уговорне стране су се сагласиле да је дужник дужан платити повериоцу законску затезну камату на доспели, а неплаћени дуг од дана падања у доцњу до дана исплате. Дужник се обавезао да на дан потписивања споразума преда повериоцу две регистроване бланко менице са меничним овлашћењима, да поверилац исте може попунити са клаузулом „без протеста“ и послати на наплату, за све обавезе, уколико дужник не измирује дуг сагласно динамици утврђеној чланом 2. споразума. Поверилац има право да писменим обавештењем дужнику целокупан неизмирени дуг дужника прогласи доспелим првог радног дана након истека рока од 8 дана од дана доспелости било које рате, уколико дужник не измирује дуг у роковима утврђеним споразумом. Уговорне стране су се сагласиле да овај споразум има снагу извршне исправе. Наведени споразум је солемнизован од стране јавног бележника 05.03.2020. године, при чему је јавни беженик уговорне стране упозорио да солемнизована приватна исправа има својство јавне исправе, а у конкретном случају и својство извршне исправе, што је унето у клаузулу о потврђивању исправе (солемнизациону клаузулу).

Тужилац је по основу Споразума о престанку радног односа од 04.03.2020. године и Споразума о намирењу дуга од 05.03.2020. године пренео туженом на рачун 13.03.2020. године новчана средства од 8.200.000,00 динара на име отпремине и накнаде (6.000.000,00 + 2.200.000,00).

Тужени је, у својству извршног повериоца, 06.08.2020. године поднео Основном суду у Новом Саду против тужиоца, као извршног дужника, предлог за извршење на основу веродостојне исправе - менице број ... од 04.03.2020. године, ради наплате доспелог потраживања од 7.071.800,00 динара. Основни суд у Новом Саду је 10.08.2020. године донео решење о извршењу којим је одредио преложено извршење и утврдио трошкове извршног повериоца од 58.051,00 динара. Извршни дужник је изјавио приговор против решења о извршењу. Решењем Основног суда у Новом Саду од 09.10.2020. године усвојен је приговор извршног дужника и одређено да ће се извршни поступак наставити као поводом приговора против платног налога, те је одређен застој извршног поступка до правноснажног окончања парничног поступка. Спис предмета је достављен Вишем суду у Новом Саду, који је 30.09.2021. године одржао припремно рочиште, док на рочиште за главну раправу заказано за 11.05.2022. године није приступио уредно позвани тужилац, као ни пуномоћник туженог, те је суд донео решење да се тужба сматра повученом и решење о извршењу Основног суда у Новом Саду од 10.08.2020. године укинуо у целости, а даљи поступак обуставио. Решење је постало правноснажно 03.06.2022. године.

Са текућег рачуна извршног дужника, овде тужиоца, исплаћен је у корист јавног извршитеља Тамаре Гуцуња са даном 04.09.2020. године износ од 5.207.876,35 динара, износ од 58.051,00 динара и износ од 22.379,50 динара, у принудној наплати по предмету који је код јавног извршитеља. Истог дана принудно је наплаћен са рачуна код друге банке по истом предмету износ од 149.142,44 динара, износ од 5.136,00 динара и износ од 1.330.720,66 динара, а са девизног рачуна износ од 4.665,35 евра, односно 548.268,66 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови закључују да је тужени за потребе наплате свог потраживања имао на располагању извршну исправу - споразум и веродостојну исправу - меницу, а како је тужени у извршном поступку, у својству извршног повериоца, предлог за извршење поднео на основу веродостојне

исправе - менице, тиме је определио даљи ток и евентуални исход извршног поступка. Тужени је у конкретном случају за материјалноправно овлашћење за вођење поступка у извршном поступку узео меницу, чиме је створио могућност да тужилац изјави приговор, а да се након тога, сходно одредби члана 90. став 4. ЗИО настави као парнични поступак поводом приговора против платног налога. У том парничном поступку, тужилац је својим недоласком довео до доношења решења којим се тужба сматра повученом, по основу чега је последично укинута решење о извршењу на основу ког је спроведена наплата износа - потраживања које је предмет поступка. Стога, према становишту нижестепених судова, последица укинутог решења о извршењу на основу ког је тужени принудно наплатио потраживања из менице, јесте право тужиоца на повраћај наплаћеног износа, с обзиром на то да је основ отпао, у смислу одредбе члана 210. ст. 2. ЗОО. Из наведених разлога су нижестепени судови правноснажно обавезали туженог да тужиоцу тражени износ врати са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе, па до исплате.

Ревидент у ревизији оспорава становиште нижестепених судова које се тиче правног основа наплате потраживања туженог, наводима да правни основ није решење о извршењу, већ Споразум о намирењу дуга од 05.03.2020. године.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом туженог указује на погрешну примену материјалног права. Врховни суд налази да су нижестепени судови правилном применом одредбе члана 210. став 2. ЗОО усвојили тужбени захтев за исплату износа од 7.294.063,30 динара са законском затезном каматом почев од 14.06.2023. године, као дана подношења тужбе, до исплате.

Одредбом члана 210. ЗОО прописано је да је, кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнутих користи. Обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао. Чланом 214. истог закона прописано је да када се враћа оно што је стечено без основа морају се вратити и плодови и платити затезна камата, и то ако је стицалац несавестан од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

Одредбом члана 113. Закона о извршењу и обезбеђењу је прописано да извршни дужник може, када је извршење већ спроведено, поднети суду предлог за противизвршење. Одредбом члана 115. став 1. тачка 3. истог закона, прописано је да се предлог за противизвршење подноси, ако је решење о извршењу укинута или преиначено тако да је предлог за извршење одбачен или одбијен у року од 30 дана од дана када је извршни дужник примио одлуку. Ставом 2. истог члана прописано је да извршни дужник не може да остварује потраживање у парничном поступку док не истекне рок у коме може да предложи противизвршење.

Стицање без основа из напред цитиране одредбе члана 210. ЗОО настаје када се једно лице обогати на рачун другог лица, а то обогаћење нема правног основа. Основ су правне чињенице које су на основу закона потребне да би пуноважно био извршен прелаз неке имовинске вредности из једне у другу имовину. Основ може постојати у уговору, једностраној изјави воље, судској одлуци, административном акту или у некој другој чињеници коју закон именује као основ за прелазак неке имовинске вредности. У конкретном случају, основ за прелаз имовинске вредности из једне у другу имовину било је решење о извршењу донето на основу веродостојне исправе – менице, на основу кога је тужени наплатио своје потраживање од тужиоца, увећано за камату и трошкове поступка. Ово решење о извршењу је преиспитано по приговору, као законом прописаном правном леку. Приговор је усвојен и одређено је да ће се извршни поступак наставити као поводом приговора против платног налога, те је

одређен застој извршног поступка до правноснажног окончања парничног поступка. Надаље, у парничном поступку, постао је споран основ потраживања тамо тужиоца, а овде туженог. Сам тужилац је у том поступку својим недоласком довео до тога да суд донесе решење о повлачењу тужбе, па следствено томе и до укидања решења о извршењу, на основу ког је спроведена наплата износа, односно потраживања које је предмет овог поступка. У таквој ситуацији, када је решење о извршењу, на основу ког је исплата извршена, укинута, тужилац је, као извршни дужник, имао могућност да поднесе суду предлог за противизвршење или да, по протеку рока у коме може да предложи противизвршење, своја права оствари у парничном поступку - што је у конкретном случају и учинио. Наведено ревидент у својој ревизији оспорава, налазећи да је постојао основ наплате, који представља Споразум од 05.03.2020. године. Међутим, како правилно и другостепени суд закључује, не може да се пренебрегне чињеница да постоји разлика између ситуације када се предлог за извршење подноси на основу извршне исправе и оне када се поноси на основу веродостојне исправе. Разлика се, између осталог, огледа у правним лековима (јер се решење о извршењу на основу извршне исправе побија жалбом, док се решење о извршењу на основу веродостојне исправе побија приговором), затим у разлозима за побијање, надлежности за поступање по правном леку, последично и исходу, односно одлукама до којих могу довести. У овом поступку споразум није од значаја, јер је овде тужени одлучио да покрене поступак извршења на основу менице, као веродостојне исправе. У таквој ситуацији, одлучујућа околност за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО је правна судбина решења о извршењу донетог на основу веродостојне исправе - менице, будући да је по приговору поступак настављен у парници, а у којој је донето решење којим се тужба сматра повученом, па следом и укинута решење о извршењу. Дакле, у конкретном случају је отпао правни основ исплате, те је овде тужилац стекао могућност да своја права оствари у овом поступку у складу са чланом 210. став 2. и чл. 214. ЗОО.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1, 154. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

Следом наведеног, неоснована је ревизија туженог, те је Врховни суд применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**